

สถาบันรามาธิบดี กรมสุขภาพจิต
กระทรวงสาธารณสุข

สถาบันรามาธิบดี กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

**คู่มือ
การฝึกพูดเบื้องต้น
สำหรับพ่อแม่
ผู้ปกครอง**

สถาบันราชานุกูล
กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

ชื่อหนังสือ : คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ผู้ปกครอง

บรรณาธิการ : เดือนฉาย แสงรัตนายนต์

ชุดิวรรณ แก้วไสย

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2560 จำนวนพิมพ์ 20,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 : พฤษภาคม 2562 จำนวนพิมพ์ 2,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 3 : กันยายน 2564 จำนวนพิมพ์ 3,700 เล่ม

จัดพิมพ์โดย : สถาบันราชานุกูล

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด

คำนำ

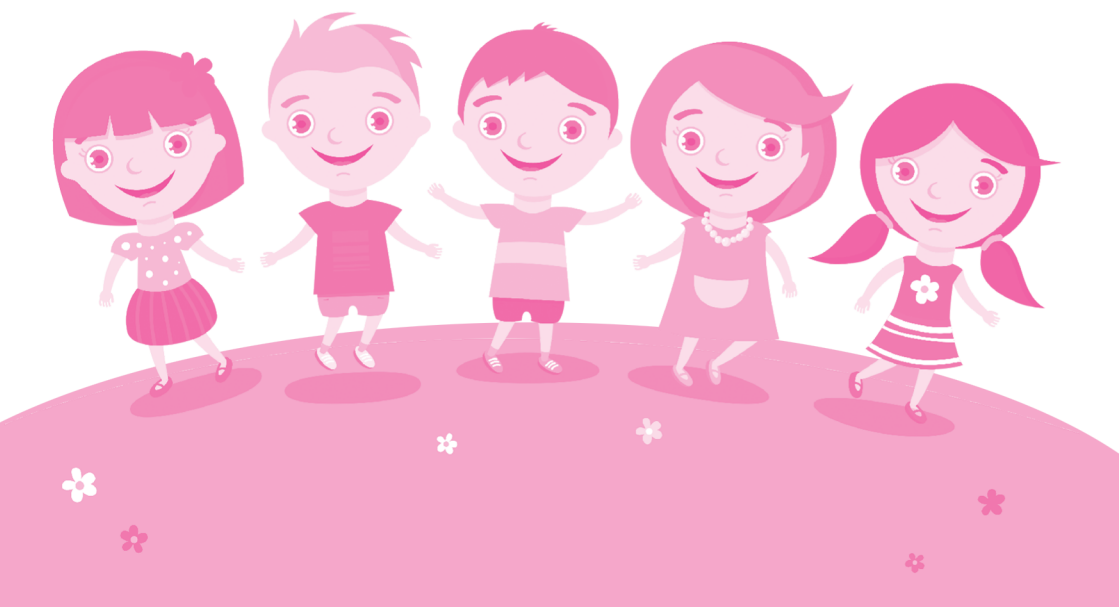
พัฒนาการด้านภาษา การพูดและการสื่อสารเป็นพัฒนาการด้านหนึ่งที่เจริญไปตามวุฒิภาวะของร่างกาย ความสมบูรณ์ของอวัยวะในการพูดและสมอง ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษาและโอกาสในการพูดการสื่อสารของเด็ก ในเด็กปกติทั่วไปจะสามารถเข้าใจคำพูดได้เมื่ออายุประมาณ 8 เดือนและพูดได้ประมาณ 10-12 เดือน ผลการสำรวจปีพ.ศ.2550 ของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขพบเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาสงสัยล่าช้าเกินกว่าร้อยละ 20 โดยเฉพาะหลังอายุ 3 ปี ขณะที่พัฒนาการด้านอื่นสมวัยมากกว่าร้อยละ 90 ดังนั้นการส่งเสริมและดูแลช่วยเหลือเด็ก โดยเฉพาะพัฒนาการด้านภาษาจึงมีความสำคัญยิ่งและเป็นภารกิจสำคัญของบุคลากรที่รับผิดชอบการดูแลกลุ่มเด็กปฐมวัย

สถาบันราชานุกูลได้ตระหนักถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการภาษาและการพูดเป็นไปตามวัยตั้งแต่แรกเกิด รวมทั้งสนับสนุนให้พ่อแม่ผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้ที่ดูแลใกล้ชิดเด็กมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กที่มีภาษาและการพูดไม่สมวัยให้ได้รับการพัฒนาได้รวดเร็วทันช่วงเวลาที่สำคัญของการเรียนรู้ จึงจัดทำ “คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ผู้ปกครอง” ขึ้น เพื่อให้พ่อแม่ผู้ปกครองมี

ความรู้ ความเข้าใจ และมีแนวทางในการฝึกพูดเบื้องต้นแก่เด็กที่เริ่ม
หัดพูดหรือเริ่มพูดช้า และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือเล่มนี้จะเป็น
ประโยชน์สำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครองในการฝึกพูดแก่บุตรหลานต่อไป
ผู้จัดทำ

สารบัญ

	หน้า
* เด็กเริ่มพูดได้อย่างไร	7
* พูดช้าเกิดจากสาเหตุอะไร	8
* เมื่อพบว่าเด็กพูดช้า พ่อแม่ควรทำอะไร	10
* สอนพูดให้ลูกอย่างไร	12
* เคล็ดลับการฝึกพูด	18
* บรรณานุกรม	19
ภาคผนวก	
* แบบประเมินคุณภาพคู่มือการฝึกพูดเบื้องต้น สำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง	21

เด็กเริ่มพูดได้อย่างไร

เด็กเริ่มมีพัฒนาการพูดจากการเรียนรู้โดยใช้การฟังตั้งแต่วัยทารก ในช่วงอายุ 1 เดือนเมื่อเด็กได้ยินเสียงแม่พูดคุยด้วยจะตอบสนองโดยการมองหน้าเฉยๆ เพราะยังไม่เข้าใจความหมายของคำ แต่เมื่อแม่พูดคุยด้วยบ่อยๆ เด็กจะเริ่มเข้าใจเชื่อมโยงความหมายของคำพูดกับสิ่งที่แม่กล่าวถึงและเล่นเสียงตอบกลับมา เด็กจะค่อยๆ ซึมซับเข้าใจคำที่รู้จักซ้ำๆ จนเกิดเป็นความจำและพูดอย่างถูกต้องตามความหมายพออายุได้ประมาณ 1 ขวบ จะมีความพร้อมของอวัยวะที่ใช้ในการพูดมากขึ้น คำพูดที่ไม่ชัดฟังไม่ค่อยรู้เรื่องจะเริ่มเป็นคำที่ชัดขึ้นเนื่องจากอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการออกเสียงพูดแข็งแรงขึ้น เมื่อเด็กเริ่มพูดคำแรกที่มีความหมายจากความเข้าใจที่ได้เรียนรู้มาแล้วก็จะพัฒนาจำนวนคำมากขึ้นไปเรื่อยๆ ตามอายุที่เพิ่มขึ้น จนอายุประมาณ 2 ขวบ เด็กจะเริ่มรวมคำ 2 คำให้เป็นวลี และประโยคสั้นๆ ได้ เช่น หิวข้าว หวานม ไปเที่ยว จนอายุ 3-4 ขวบ เด็กควรจะพูดได้เป็นประโยคต่อเนื่องและพูดสื่อสารได้ถูกต้อง ไม่พูดสลับคำไปมา หรือพูดภาษาที่ผู้อื่นฟังไม่เข้าใจ สามารถบอกความต้องการและความรู้สึกของตัวเองได้ ซึ่งเด็กจะพูดคุยได้เหมือนผู้ใหญ่เมื่ออายุประมาณ 7 ขวบ

เด็กพูดช้าสังเกตได้อย่างไร

วิธีสังเกตเมื่อเห็นว่าลูกพูดช้าผิดปกติคือ เด็กยังไม่พูดเมื่อถึงวัยที่ควรพูดได้แล้ว เข้าใจภาษาหรือคำพูดได้น้อยกว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกัน พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่ควรรอว่าเด็กจะพูดได้เอง ซึ่งทำให้เด็กขาดโอกาสในการได้รับการช่วยเหลือตั้งแต่ช่วงสำคัญช่วงแรกของชีวิต

เด็กที่มีภาวะพูดช้า ตามแนวทางเวชปฏิบัติการดูแลรักษาเด็กที่มีภาวะพูดช้า หมายถึง

1. เด็กที่ไม่สามารถพูดคำที่มีความหมายต่างกัน 2 คำต่อเนื่องกันและพูดคำศัพท์ น้อยกว่า 50 คำ เมื่ออายุ 24 เดือน
2. เด็กไม่สามารถพูดประโยคที่สมบูรณ์* หรือเด็กสามารถสื่อสารให้คนอื่นฟังรู้เรื่องน้อยกว่าร้อยละ 50 ของสิ่งที่เด็กพูด เมื่ออายุ 36 เดือน (ประโยคที่สมบูรณ์* หมายถึง ประโยคที่มีประธานและกริยาเป็นอย่างน้อย เช่น หนูกินนม น่องร้อง แม่ไปไหน)

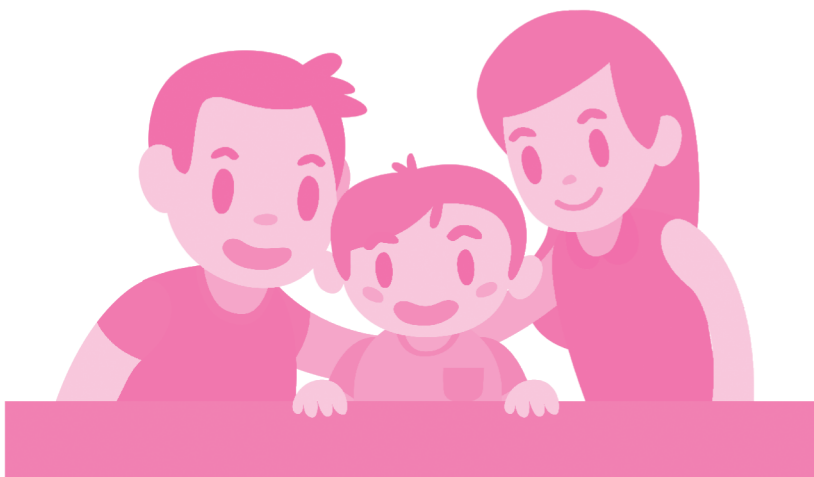
เด็กที่มีภาวะสงสัยพัฒนาการทางภาษาล่าช้า มีลักษณะดังนี้

1. เด็กที่ไม่สามารถพูดคำที่มีความหมายได้เลย เมื่ออายุ 15 เดือน
2. เด็กที่ไม่สามารถพูดเป็นคำที่มีความหมายอย่างน้อย 3 คำ** เมื่ออายุ 18 เดือน

(**โดยไม่นับคำที่เป็นการเรียกคนหรือสัตว์เลี้ยงที่คุ้นเคยเช่น แม่ ปู่ โกวที่เป็นชื่อสุนัข)

เด็กพูดช้าเกิดจากสาเหตุอะไร

การที่เด็กพูดช้าเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ ได้แก่ พันธุกรรมจากครอบครัว มีญาติพี่น้องมีประวัติพูดช้า ภาวะบกพร่องของการได้ยิน ความบกพร่องของสมอง รวมถึงการขาดการกระตุ้นที่เหมาะสม หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการพูด เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่ได้พูดคุยกับเด็กบ่อยๆ ปล่อยให้เด็กดูแต่โทรทัศน์ หรือตามใจ รู้ใจเด็กไปทุกอย่างทำให้เด็กไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องสื่อสารด้วยการพูด ส่งผลทำให้เด็กไม่พูด หรือพูดช้าได้

เมื่อพบว่าเด็กพูดช้า พ่อแม่ ผู้ปกครองควรทำอย่างไร

เมื่อสังเกตพบความผิดปกติของพัฒนาการด้านภาษา พ่อแม่ ผู้ปกครองควรพาเด็กไปพบกุมารแพทย์ ณ สถานบริการสาธารณสุขใกล้บ้าน เพื่อให้แพทย์สัมภาษณ์ประวัติ ตรวจร่างกาย และประเมินพัฒนาการทุกด้านของเด็ก กรณีที่แพทย์สงสัยว่าเด็กมีภาวะบกพร่องทางการได้ยิน แพทย์จะส่งตรวจการได้ยินเป็นลำดับแรก เพื่อให้แน่ใจว่าปัญหาทางการพูดของเด็กไม่ได้เกิดจากความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากนั้นจะค้นหาสาเหตุอื่นๆ ต่อไป ถ้าสาเหตุของการพูดช้าเกิดมาจากขาดการกระตุ้นที่เหมาะสม วิธีการช่วยเหลือที่ดีที่สุดคือ พ่อแม่ ผู้ปกครองจะต้องมีเวลาให้เด็กมากขึ้นในการเล่น และให้เด็กได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีพูดคุยกับเด็ก ส่วนใหญ่ประมาณ 2-3 เดือน เด็กก็จะมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้น แต่เด็กบางรายพัฒนาการด้านภาษาไม่ก้าวหน้า หากพบว่าเป็นเด็กในกลุ่มที่ยังคงมีปัญหาด้านพัฒนาการด้านภาษา พ่อแม่ผู้ปกครองควรพาเด็กกลับไปพบกุมารแพทย์อีกครั้งเพื่อประเมินหาสาเหตุและวินิจฉัยโรคที่เป็นไปได้ และจะส่งปรึกษานักแก้ไขการพูด เพื่อให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการฝึกพูดต่อไป

แม้ว่าเด็กจะมีโอกาสฝึกพูดกับนักแก้ไขการพูดหรือผู้เชี่ยวชาญแล้ว ระยะเวลาของการฝึกจะไม่เกิน 1 ชั่วโมง และฝึกแบบนานๆ ครั้ง ซึ่งยังไม่เพียงพอต่อการพัฒนาให้เด็กพูดได้ หรือมีพัฒนาการทางภาษา ดีขึ้นมากนัก ผู้ที่มีบทบาทหลักและสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่พูดช้า คือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง เนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่กับเด็กเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเด็ก ได้รับการสอนพูดจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว พ่อแม่ควรนำวิธีการที่ได้รับคำแนะนำไปฝึกพูดต่อที่บ้าน การใช้สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน สอนลูกพูด จะทำให้ลูกได้เรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัว และเข้าใจภาษาได้ ดียิ่งขึ้น

สอนพูดให้ลูกอย่างไร

เด็กที่พูดไม่ได้ หรือพูดช้ากว่าวัย ไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุใด จะทำให้มีปัญหาการสื่อสาร เพราะเด็กไม่สามารถพูดบอกความต้องการของตนเองออกมาได้ พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่สามารถทราบความต้องการของเด็กได้เช่นกัน ส่งผลทำให้เกิดความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน เด็กบางรายเริ่มพบปัญหาด้านอารมณ์และพฤติกรรม เช่น หวาดระแวง ต้อ ชน เอาแต่ใจ โมโหง่าย ไม่ยอมรับรู้เข้าใจสิ่งต่างๆ เป็นต้น

การสอนพูดควรเริ่มต้นไปตามลำดับขั้นตอนของพัฒนาการด้านภาษา ดังนี้

1. **ฝึกการเคลื่อนไหวอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด** ได้แก่ การบริหารกล้ามเนื้อ ริมฝีปาก ลิ้น และขากรรไกร ให้แข็งแรงและทำงานได้ประสานสัมพันธ์กัน สามารถเคลื่อนไหวได้ตามการสั่งงานของสมองได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการออกเสียงพูด

วิธีการสอน

* **การบริหารกล้ามเนื้อริมฝีปาก** เป็นการฝึกเคลื่อนไหวริมฝีปากในลักษณะต่างๆ ได้แก่ แหม้มปาก ห่อริมฝีปาก เขี่ยด ริมฝีปาก อมลมแก้มป้อง กิจกรรมที่ช่วยบริหารกล้ามเนื้อริมฝีปาก เช่น การเป่านกหวีด การเป่าฟองสบู่ การเป่าเครื่องเล่น/เครื่องดนตรีต่างๆ การเป่าปาก การบริหาร

กล้ามเนื้อริมฝีปากจะช่วยให้การออกเสียงคำที่ใช้เสียงพยัญชนะที่มองเห็นรูปปากได้ง่ายคือ ม ป บ พ เช่น แม่ ป้า บ้าน พ่อ เป็นต้น

* **การบริหารกล้ามเนื้อลิ้น** เป็นการฝึกเคลื่อนไหวลิ้นในลักษณะต่างๆ ได้แก่ แลบลิ้น ปิดลิ้นแตะมุมปากด้านซ้ายและขวา ยกปลายลิ้นแตะริมฝีปากบนและริมฝีปากล่าง กิจกรรมที่ช่วยบริหารกล้ามเนื้อลิ้น เช่น การเลียแยมรอบริมฝีปาก การเลียไอศกรีม การเคาะลิ้น การบริหารกล้ามเนื้อลิ้นจะช่วยให้เพิ่มความคล่องแคล่วในการเคลื่อนไหวลิ้นในการออกเสียงคำที่ใช้เสียงที่ใช้การยกลิ้น คือ น ต ด ท ล ร เช่น น้ำ ตา ดู ท้อง ลิง เรือ เป็นต้น

* **การบริหารขากรรไกร** เป็นการฝึกเคลื่อนไหวขากรรไกรในลักษณะต่างๆ ได้แก่ อ้าปาก หุบปาก กิจกรรมที่ช่วยบริหารขากรรไกร เช่น การเคี้ยวขนม หรือหมากฝรั่ง การบริหารขากรรไกรจะช่วยให้การออกเสียงคำที่ใช้การปรับระดับการอ้าปาก หุบปาก ได้คล่องแคล่วช่วยให้การออกเสียงและคำต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น

2. กระตุ้นให้เด็กออกเสียงต่างๆ เพื่อให้เด็กเรียนรู้การออกเสียง ความสั้น-ยาว ของเสียง ระดับสูง-ต่ำของเสียง และวิธีทำให้เกิดเสียง พุทธลักษณะต่างๆ

วิธีการสอน

- * เลือกเสียงที่เด็กสามารถทำได้แล้ว จากพัฒนาการในการออกเสียงของเด็ก เช่น เสียงอ้อแอ้ เสียงหัวเราะ เสียงจาม เสียงในลำคอ ฯลฯ เสียงเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เด็ก รู้สึกว่าเขาสามารถทำเสียงต่างๆ ได้ รู้สึกสนุกกับการเปล่งเสียง และเล่นเสียง
- * *เสียงวา-วา* ผู้สอนเอามือปิดปากตนเอง และทำเสียง “วา วา” และเอามือปิด ปากเด็กให้ทำเสียง “วา วา” ตาม จากนั้นทำเป็นแบบและให้เด็กทำตาม
- * *เสียงของเล่น* ผู้สอนใช้ของเล่นที่เด็กสนใจ เช่น รถ เครื่องบิน รถไฟ ฯลฯ เคลื่อนไหวไปมาและทำเสียง “บรีนนๆ” “บรีอๆ” “ปึนๆ” หรือสร้างความสนุกสนานในการเล่น ด้วยการเล่นเสียงต่างๆแล้วกระตุ้นให้เด็กออกเสียงตาม
- * *เสียงสัตว์* ผู้สอนให้เด็กดูตุ๊กตาสัตว์ หรือภาพสัตว์ เช่น หมา แมว หมู วัว ฯลฯ และทำเสียงร้องของสัตว์ต่างๆ ให้เด็กฟัง พร้อมทั้งกระตุ้นให้เด็กออกเสียงตาม

3. ฝึกให้เด็กออกเสียงสระ พยัญชนะง่ายๆ ที่สามารถมองเห็นรูปปากได้ชัดเจน

วิธีการสอน

- * ผู้สอนออกเสียงสระเดี่ยว เช่น อา อุ อี เสียงพยัญชนะที่มองเห็นรูปปากง่าย เช่น ปาปา มามา และกระตุ้นให้เด็กออกเสียงตาม
- * ระหว่างออกเสียงให้เด็กแตะคอของผู้สอน และของตนเอง เพื่อสัมผัสความรู้สึกสั่นสะเทือนของเส้นเสียง บริเวณลำคอขณะออกเสียง ทำให้เด็กทราบถึงความสั้น-ยาวของเสียง จะช่วยปรับปรุงการเปล่งเสียงให้ถูกต้องได้
- * การออกเสียงระยะแรกๆ เด็กอาจทำไม่ได้ ให้เน้นเฉพาะเรื่องการทำรูปปาก ให้ถูกต้องก่อน หรือออกเสียงได้ไม่สม่ำเสมอ เสียงขาดหายไป การกระตุ้นเด็กออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยทำให้เด็กเกิดความคุ้นชิน และชำนาญในการออกเสียงให้ช่วงเสียงยาวขึ้น ดังขึ้น และชัดเจนเพิ่มขึ้น

4. สอนการพูดคำที่มีความหมาย

วิธีการสอน

- * ระยะแรกสอนให้เด็กพูดคำเดี่ยว เพื่อให้ง่ายต่อการออกเสียง และเลือกคำที่มีเสียงที่เด็กสามารถออกได้แล้วมา让孩子พูดก่อน เช่น เสียง ม ใช้คำ แม่ หมา หมู มด เสียง ป ใช้คำ ปลา ปู ปาก เป็ด

- * ใช้ภาพประกอบคำที่มีความหมาย เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจภาษาและรู้จักคำศัพท์

5. สอนการพูดเป็นคำ และประโยค

วิธีการสอน

- * สอนคำนามที่เป็นรูปธรรม สามารถมองเห็นได้จากของจริง ของจำลอง หรือ รูปภาพ เช่น อวัยวะ (ตา หู จมูก ปาก มือ เท้า ฯลฯ) สัตว์ (หมา ม้า หมู ช้าง ลิง ปลา ปู เป็ด ไก่ ฯลฯ) ผลไม้ (แอปเปิ้ล แตงโม ส้ม มะม่วง เงาะ องุ่น ฯลฯ) สิ่งของ (เสื้อ กางเกง ช้อน จาน หวี โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ)
- * เน้นการสอนคำเดี่ยวก่อนแล้วจึงสอนคำคู่ หรือคำที่มีหลายพยางค์ โดยให้ เด็กพูดตาม และถามซ้ำ “อะไร” เพื่อให้เด็กตอบเอง
- * หลังจาก que เด็กเรียนรู้และพูดคำนามได้ จึงสอนคำกริยา เช่น กิน นอน อาบน้ำ หวีผม ฯลฯ
- * ผูกพูดเป็นวลี และประโยค โดยนำคำนามมาผสมกับคำกริยา เช่น พ่อกิน แม่นอน กินปลา กินปู พ่อกินปลา แม่กินปู ฯลฯ

6. การแก้ไขความชัดเจนของการพูด

วิธีการสอน

- * การสอนพูดในระยะแรก ไม่ควรที่จะแก้ไขการพูดไม่ชัด เพราะจะทำให้เด็กรู้สึกกลัวที่จะพูดผิดแล้วไม่กล้าพูด ถ้าเด็กพูดไม่ถูกต้องควรพูดคำที่ถูกต้องให้เด็กฟัง 1-2 ครั้ง แล้วให้เด็กพูดตาม เมื่อเด็กพูดถูกต้องควรกล่าวคำชมเชย หรือให้รางวัล
- * ถ้าเด็กพูดสื่อสารได้มากขึ้นและสังเกตว่าออกเสียงไม่ชัด ฟังไม่เข้าใจ พ่อแม่ ผู้ปกครองสามารถออกเสียงพูดซ้ำๆ ซัดๆ เป็นตัวอย่างให้กับเด็ก ไม่ล้อเลียนสร้างความอับอาย ให้เป็นปมด้อยแก่เด็กและควรพาเด็กพบนักแก้ไขการพูด หรือผู้เชี่ยวชาญเพื่อแก้ไขการพูดให้ชัดเจนขึ้น

เคล็ดลับการฝึกพูด

1. การใช้คำถามจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กพูดได้ดีกว่าการรอให้เด็กพูดเอง
2. ไม่ควรบังคับให้เด็กพูดไม่ว่ากรณีใดๆ เพื่อไม่ให้เด็กต่อต้าน แต่ควรให้ความสนใจและตอบสนองทุกครั้งที่เด็กพูดหรือออกเสียงเชิงสื่อสารชี้ชวน
3. พยายามเลือกกิจกรรมที่มีคำที่เด็กยังพูดไม่ได้มา让孩子พูดซ้ำๆ จะทำให้เด็กมีทักษะในการพูด

บรรณานุกรม

1. สถาบันราชานุกูล. คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้น. สถาบันราชานุกูล, 2546
2. สุมาลี ดีจงกิจ, นิตยา เกษมโกสินทร์, วรวรรณ วัฒนวงศ์สว่าง. การสื่อความหมาย. ใน สุภาวดี ประคุณหังสิต, บรรณาธิการ. ตำราโสต ศอ นาสิกวิทยา ฉบับเรียบเรียงใหม่ ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: บริษัท โฮลิสติก แพบลิชชิง จำกัด; 2550. หน้า 168-9.

แบบประเมินคุณภาพ คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง

วัตถุประสงค์ แบบสอบถามนี้ใช้สำหรับประเมินคุณภาพของคู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาคู่มือให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดกรอกข้อมูลลงในช่องว่าให้ครบถ้วนและตรงตามความจริงที่สุด

1. ชื่อ-สกุล
2. อายุปี
3. อาชีพ.....
4. ระดับการศึกษาสูงสุด

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพคู่มือ

ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพของคู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครองในระดับใด กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการ	ระดับการประเมินคุณภาพ				
	ดีมาก	ดี	พอใช้	น้อย	น้อยที่สุด
ชื่อคู่มือมีความสอดคล้องกับเนื้อหา					
คำแนะนำถูกต้อง ชัดเจน บอกความสำคัญและการนำคู่มือไปใช้งาน					
เนื้อหาในคู่มืออ่านเข้าใจง่าย มีความชัดเจนของข้อเสนอนะในแนวทางปฏิบัติ					
เนื้อหามีความครบถ้วนเพียงพอต่อการนำไปใช้					
การจัดเรียงหน้ามีความเหมาะสม					

รายการ	ระดับการประเมินคุณภาพ				
	ดีมาก	ดี	พอใช้	น้อย	น้อยที่สุด
ความสัมพันธ์ของภาพประกอบกับเนื้อหา					
การจัดรูปเล่ม ขนาดตัวอักษร การใช้ตัวทึบ การใช้รูปภาพ การเน้นข้อความบางตอน มีความเหมาะสมชัดเจน และอ่านง่าย					
ประสิทธิผลของคู่มือในการแก้ปัญหาหรือเกิดผลดีต่อเด็กพุดช้า					
คู่มือทำให้เห็นความสำคัญของการฝึกพุดเด็กพุดช้า					
ความสะดวกในการนำคู่มือไปใช้งาน					

ถ้ามีการเผยแพร่คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง
ท่านจะนำคู่มือไปใช้ประโยชน์อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เป็นองค์ความรู้เพิ่มเติม
- ☐ นำเนื้อหาไปใช้ในการฝึกพูดเด็กพูดช้า
- ☐ อื่นๆ ระบุ
- ☐ ไม่นำไปใช้ ระบุเหตุผล

ท่านเห็นว่าความรู้ที่ได้จากคู่มือการฝึกพูดเบื้องต้นสำหรับ
พ่อแม่ ผู้ปกครอง มีประโยชน์เพียงใด

() มากที่สุด () มาก () ปานกลาง () น้อย () น้อยที่สุด
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เมื่อกรอกแบบสอบถามเสร็จ กรุณาส่งกลับมาที่
TCRAJANUKUL@gmail.com
หรือหมายเลขโทรสาร 02 640 2034